

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.209/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év január hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.1703/2011/5. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy I. r. és II. r. vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

I. r. vádlott tartózkodási helye: ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

I. r. vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2012. év március hó 19. napján kelt 9.B.1703/2011/5. számú ítéletével bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében [Btk. 251. § (1) bekezdés I. fordulat], ezért őt 8 hónapi börtönbüntetésre és 100.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében [Btk. 251. § (1) bekezdés III. fordulat] ezért őt 8 hónapi börtönbüntetésre és 100.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Kötelezte vádlottakat felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélettel szemben a vádlottak az ok megjelölése nélkül, védőik a tényállás téves megállapítása, téves következtetés levonása és a bizonyítási indítvány elutasítása miatt, a vádlottak felmentése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.641/2012/1. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, az általa megállapított tényállás az iratok tartalma alapján kiegészítésre és kiigazításra szorul, mert részben hiányos és iratellenes.

Az ítélet második oldalán az utolsó előtti bekezdésben és a harmadik oldal első bekezdésében iratellenesek azok a megjegyzések, hogy a vádlottak közül II. r. vádlott a jegyzőkönyv kitöltéséhez kezdett, illetve hogy a vádlottak a jegyzőkönyv felvételét nem befejezve távoztak a helyszínről. A vádlottak egybehangzó vallomása, továbbá 3. tanú tanúvallomása szerint a vádlottaknál augusztus 3-án nem volt jegyzőkönyv, a 1. társaság válaszirata szerint a vád szerinti fogyasztási címen, augusztus 3-i dátummal munkalap sem került kiállításra, kizárólag az augusztus 5-én felvett ténymegállapító jegyzőkönyvben rögzítették azt a vádlottak, hogy a mérőhelyet augusztus 3-án ideiglenesen lezárták. Az 1. társaság válaszából az is megállapítható, hogy a jegyzőkönyv-tömb 10 példányos, amit az utolsó sorszám elhasználásával lehet leadni és felvenni az új tömböt. Az I. r. vádlott 2010. május 6-án vételezte azt a tömböt, amit állítása szerint elhagyott. 2010. augusztus 5-én reggel vételezte fel azt a tömböt, amelyből a ténymegállapító jegyzőkönyvet augusztus 5-én kiállította.

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdése azzal egészítendő ki, hogy a vádlottak munkaviszonya az 2. társaságnál 2010. augusztus 31-i hatállyal közös megegyezéssel megszűnt, továbbá azzal, hogy a fogyasztásmérőt a sérült üvegablak alatti résen keresztül nem befolyásolták. A mérő befolyásolását közvetlenül igazoló sérülés nem volt található.

A 4. oldal 4. bekezdés utolsó oldala pedig akként helyesbítendő, hogy 1. tanú a rendőrségi feljelentés augusztus 4-ei megtételét azzal indokolta, hogy a férje ismerte 5. tanút és tőle kért segítséget, illetve egészségügyi problémája miatt augusztus 3-án nem mozdult ki a lakásából.

Az 5. oldal 4. bekezdése pedig azzal egészítendő ki, hogy a 2010. augusztus 3-ai eseményről sem jegyzőkönyv, sem pedig munkalap nem készült.

A fenti helyesbítésekkel az ítéleti tényállás már megalapozott és a másodfokú eljárásban irányadó. Indokolási kötelezettségének is eleget tett az elsőfokú bíróság és okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, cselekményüket az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette. Nem tévedett a joghátrányok meghatározásakor sem. A bizonyítási indítvány elutasításának indoka is helytálló. Mindezek alapján az ügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen I. r. és II. r. vádlott felmentését indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tanúvallomásokból téves következtetést vont le, hiszen 1. tanú nem azonnal fordult a rendőrséghez és vallomásából megállapítható, hogy kizárólag az motiválta, hogy a nem megfelelő mérőóra miatti fizetési kötelezettség alól mentesüljön. 1. és 2. tanúkon kívül a további tanúk csak tőlük származó információkkal szolgáltak. I. r. és II. r. vádlott

vétett ugyan szakmai hibát, amikor nem vittek magukkal jegyzőkönyvet, illetőleg amikor a munkalapot nem töltötték ki, de ez nem bűncselekmény.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

II. r. vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást - a Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének a lehetséges és szükséges mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása, pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az eljárása során megállapított ítéleti tényállás megalapozott, alapvetően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibákból és hiányosságoktól.

Ugyanakkor az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel szükségesnek tartotta az ítéltábla a tényállás kisebb mértékű kiegészítését és pontosítását.

- az ítélet 2. oldal 3 bekezdését azzal pontosítja, hogy II. r. vádlott jelenleg a 3. társaságnál dolgozik, havi jövedelme 54.000,-Ft. II. r. vádlott tulajdonában már nem áll személygépkocsi.
- az ítélet 2. oldal 6 bekezdésének első mondatát azzal pontosítja, hogy II. r. vádlott a „hitelesítési mérőcsere”-hez szükséges ...-as sorszámú munkalap kitöltését kezdte el.
- az ítélet 3. oldal 1. bekezdés utolsó mondatából kirekeszti a „jegyzőkönyv felvételét nem befejezve” mondatrészt. (a vádlottak 2010. év augusztus hó 3. napján semmiféle jegyzőkönyvet nem kezdtek el felvenni, kizárólag a munkalap kitöltését kezdte el a II. r. vádlott).
- Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki: I. r. és II. r. vádlott munkaviszonya az 2. társaságnál 2010. év augusztus hó 31-ei hatállyal közös megegyezéssel megszűnt (nyomozati iratok 33. oldal).

- A fogyasztásmérő sérült üvegablak alatti részén keresztül a mérőt nem befolyásolták. A mérő befolyásolását közvetlenül igazoló sérülés nem volt fellelhető, de a mérő lehetséges befolyásolása nem zárható ki (nyomozati iratok 147. oldal).

Az ekként pontosított tényállás már hibamentes, amely a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítékok értékelését illetően megállapította az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy melyik bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket és milyen okból vetett el.

A Törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen járt el, amikor a tényállást a vádlottak tagadásával szemben a kihallgatott tanúk vallomására és az okirati bizonyítékokra alapította. 1. és 2. tanú vallomásában előadottakat az okirati bizonyítékok, így a jól látható javítást tartalmazó ...-as sorszámú munkalap és a ténymegállapító jegyzőkönyv is egyértelműen alátámasztotta. 4., 5. és 6. tanúk vallomása egybehangzó volt a tekintetben, hogy a vádlottak voltak azok, akik a 1. és 2. tanúktól pénzt kértek az általuk megbontottnak vélelmezett mérőóra csere más elintézési módjáért. E tanúk vallomása közvetett módon igazolta a 1. és 2. tanúktól származó információkat, amelyet megerősített az is, hogy 1. és 2. tanúk ragaszkodtak ahhoz, hogy az augusztus 5-i mérőcserénél kívülálló személyek is jelen legyenek, illetőleg 1. tanú még a vádlottak második megjelenését megelőzően a hatóságokhoz fordult. Függetlenül a későbbiekben elvégzett fogyasztásmérő vizsgálatától 1. tanú feljelentésében, valamint a házaspártól tudomást szerző tanúk egyezően 40.000,- Ft-os összegről számoltak be az elvégzendő „takarítás” kapcsán.

Ez pedig a védelem hivatkozásával szemben nem szakmai hibát vagy feledékenységet jelez a helyszínen eljáró I. r. és II. r. vádlott részéről.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény törvényi minősítése is helyes.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság a Btk. 2. § -ára figyelemmel helyesen alkalmazta a Btk-nak az elkövetéskor irányadó rendelkezéseit.

A büntetés kiszabása körében azonban - figyelemmel arra, hogy a 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény - a Fővárosi Ítéltáblának is vizsgálnia kellett, a Btk. időbeli hatályát, azt, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő Btk., az 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. §-a szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, ha

pedig a cselekmény az elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény minősítése, büntetési tétele megegyezik az 1978. évi IV. törvényben [251. § (1) bekezdés], valamint a 2012. évi C. törvényben [291. § (1) bekezdés] foglaltakkal, mindkét jogszabályban a büntetési fenyegetettség 3 évig terjedő szabadságvesztés.

Az 1978. évi IV. törvény szabályai szerint a bíróságnak csak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárást kellett feltüntetnie ítéletében, a 47. § (1) bekezdése alapján. A (2) bekezdés alapján feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor volt helye, ha az elítélt fegyházban végrehajtandó büntetésének legalább négyötöd részét, börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét, illetve fogházban végrehajtandó büntetésének legalább kétharmad részét kitöltötte. Az 1978. évi IV. törvény szabályai alapján tehát a feltételes szabadságra bocsátás engedélyezése kifejezetten nem volt büntetéskiszabási kérdésnek tekinthető, a feltételes szabadságra bocsátás kérdésében automatizmusok érvényesültek, amelyek az első fokú ítélet rendelkezéseitől függetlenül működtek a törvény kötelező szabályai alapján.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetén háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Az új jogszabály tehát ebben a kérdésben az eljáró bírónak mérlegelési jogkört biztosít, mert e szabályozás szerint a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége már nem a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához, hanem a terhelt személyi körülményeihez - előéletéhez - igazodik, amely kérdés szerepet kap a büntetés kiszabása során. az új törvény tehát a szabadságvesztés büntetésre ítélt terheltek esetén a feltételes szabadságra bocsátás szabályának változása miatt a vádlottra nézve kedvezőbb szabályokat tartalmaz.

Azonban az elbírálás idején hatályos törvény, a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés szerinti középérték alkalmazása nem mellőzhető, tehát a jelenleg hatályos törvény értelmében a büntetés kiszabása során a büntetési tétel középértékéből kell kiindulni, amely jelen bűncselekmény esetén 1 év 5 hónap.

A középérték alkalmazásának kötelezettsége miatt a vádlottak esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása egyértelműen hátrányos lenne, így az ítélőtábla a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen sorolta fel, azt annyiban pontosítja az ítélőtábla, hogy további enyhítő körülményként értékeli az időmúlást, ugyanakkor a vagyoni előny mértékének csekélyebb foka e bűncselekmény esetén nem enyhítő körülmény, hiszen a törvényi tényállás a jogtalan előnyt és nem a jogtalan vagyoni előnyt tartalmazza. Az ítélőtábla a súlyosító körülmények köréből kirekeszti I. r. vádlott kezdeményező szerepét arra figyelemmel, hogy a két vádlott az irányadó tényállás szerint azonos tényálláson belül eltérő elkövetési magatartást tanúsított, (I. r. vádlott jogtalan előnyt kért, míg II. r. vádlott a jogtalan előny kérőjével egyetértett). Kirekesztette a súlyosító körülmények köréből a vádlottak megtévesztő magatartásának értékelését, az irányadó tényállásból nem állapítható meg ilyen magatartás.

A Fővárosi Törvényszék által alkalmazott joghátrány arányban áll a vádlottak által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és az egyéb bűnösségi körülményekkel, annak további enyhítése nem indokolt. Ugyanakkor az ítélőtábla észlelte, hogy sem az I. r., sem a II. r. vádlott esetében nem állnak fenn a pénzbüntetés kiszabásának a Btk. 51. § (2) bekezdés II. fordulatában meghatározott előfeltételei - megfelelő vagyona van - így annak kiszabását mindkét vádlottat érintően mellőzte.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélőtábla Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2014. év január hó 23. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.1703/2011/5.számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.209/2012/10. számú ítélete folytán a mai napon jogerős és I. r. és II. r. vádlott tekintetében a börtönbüntetés kivételével végrehajtható!

Budapest, 2014. év január hó 23. napján

. Rédei Géza s.k.

A kiadmány hitelül:

a tanács elnöke